

– Brett Gurewitzin toimisto, vastaa heleä-ääninen nainen puhelimeen.

Hämmennyn hetkeksi. Selostan asiani, sihteerikko tarkistaa sovittun ajan kalenterista ja naureskelee kummalliselle nimelleni tavattuani sen monta kertaa.

– Yhdistän nyt Brettille.

Yhdistät? Punk-yhtyeen kitaristille? Eihän punkkarilla kuulu edes olla puhelinta, saati sihteerinä vastaamassa siihen. Laskeksen päässäni, että kello on puoli kymmenen aamulla Los Angelesissa. Kai mies on edes krapulassa?

– Hyvää kuuluu, olen ollut toimistolla jo jonkin aikaa, ja sitä ennen menimme porukalla pyörälenkille.

Vai niin. Reippautta ja bisneshenkisyttä selittänee se, että Gurewitz on paitsi Bad Religionin kitaristi ja toinen biisintekijä, myös **Epitaph**-levy-yhtiön omistaja. Liiketoimiensa ohella Gurewitz bändikaverineen on ehtinyt saada valmiiksi yhtyeen järjestyksessään neljännen studioalbumin, **New Maps of Hellin**.

– Tuntuu innostavalta. Tänäpäin se on ollut ulkona tasan viikon täällä, ja sain tietää, että listasi-joituksemme on 35, eli ei se nyt niin kamalasti mennyt.

Tässä taitaa nyt puhua bisnesmies Gurewitz. Listasijoitus ei ole huonompi, eikä kovin moni bändi näinä päivinä pääse julkaisemaan noinkaan vakuuttavaa määrää levyjä. Mutta mitä mieltä muusikko-Gurewitz on uudesta levystä?

– Tämä levy on paremmin kassassa, ja sillä on enemmän massaa, painovoimaa. Yritimme olla taas spontaaneja. Vanhemmille olimme vain kersoja, jotka soittivat punk-musiikkia. Ei tietenkään

yläpuolelle nousta ja saada asiat toimimaan paremmin?

MAAILMAA MUUTTAMASSA

Bad Religion on yrittänyt tehdä maailmasta parempaa paikkaa jo neljännesvuosisadan. Eikö systeemiä vastaan potkiminen koskaan käy turhauttavaksi?

– Viime levyn jälkeen kyllä. Tämä levy syntyi siitä suuttumukselta ja häpeästä, jota tunsin maani tekosia kohtaan, se turha sota ja kaikkea, Gurewitz toteaa.

Kitaristi ei usko, että punk-musiikilla muutettaisiin maailmaa radikaalisti. Hänen mielestään musiikin pitää toimia samaan tapaan kuin runojen tai maalauksen, olla olemassa itsenäisenä, nautittavana. Se, että joku innostuu siitä syvemmin, on vain bonusta.

– Ihmiset tulevat sanomaan, että olemme vaikuttaneet heidän elämänsä, että he ovat menneet takaisin kouluun tai ruvenneet aktiivisiksi, alkaneet lukea enemmän ja sellaista. Tiedän, että voimme vaikuttaa yksilöihin, mutta on sekin pieni vaikutus mahtavaa. On suuri kunnia saada aikaan sellaista, Gurewitz hehkuttaa.

Vaikka lukuisat fanit ovatkin ilmaisseet Bad Religionin olleen heidän inspiraationsa, niin Gurewitz arvottaa kaikkein korkeimmalle tunnustusta, jota sai **Refusedin** ja **The (International) Noise Conspiracyn Dennis Lyxéniltä**.

– Dennis tuli sanomaan, että hän kiinnostui politiikasta Bad Religionin takia! Ja hänen bändeistään tuli ehkä meitäkin vaikutus-

voi palata siihen, kun oli 18-vuotias, mutta halusimme nähdä, kykenisimmekö siihen spontaanuuteen ja omalla tavallaan jopa holtittomaan lähestymistapaan.

Gurewitzin mukaan musiikin tekemisen helppous löydettiin uudelleen heti kun liiallisesta miettimisestä ja analysoinnista päästiin irti.

Jos nauhoittaessa yritettiin tavoitella nuoruuden spontaanuutta ja innostuneisuutta, palataan vanhaan myös levyn nimessä. *New Maps of Hell* viittaa suoraan Bad Religionin debyyttialbumiin *How Could Hell Be Any Worse?*, joka julkaistiin vuonna 1982. Gurewitzin mukaan samanlaisten teemojen käsittely on jatkunut halki yhtyeen 25-vuotisen uran.

– Nuo nimet meinaavat jostakin, mutta ei miksi tarvittaisiin jotakin kammottavaa kuoletta jälkeistä, kun jokainen voi tehdä elämästään helvetin ja eläessään. Se oli meidän taiteellinen sanomamme silloin kun olimme teini-ikäisiä. Tällä levyllä kerromme, että olemme ihan samoja tyyppisiä vieläkin, vaikka olemmekin 45-vuotiaita. Seisomme vieläkin sanojemme takana.

KIRJOITUSBLOKISTA KULTTUURI- RELATIVISMIIN

Gurewitz tunnustaa, että valmiita kappaleita ei meinannut syntyä lainkaan viimeisten muutamaa vuotta ennen.

– Kirjoittaminen on ollut kuin tervan juontia viime aikoina. Ja

BAD RELIGION

PUHELINSOITTO PUNKKARILLE

Punk-yhtyeen kitaristi kertoo Suelle uudesta levystä, maailman muuttamisesta – ja liiketoiminnan ensisijaisuudesta.

se on osasy siihen, miksi levyjen välissä oli melkein kolme vuotta. **Greg (Graffin, laulaja)** oli todella tuottelias. Hän toi paljon uusia biisejä, ja minulla ei ollut mitään valmiina.

Kitaristi myöntää pelänneensä luovutensa ehtyneen, mutta kieltää olleensa pelokas Bad Religionin puolesta. Graffin olisi miehen mukaan saanut levyllisen biisejä tehtyä itsekin – ja lopputuloksesta olisi tullut hyvä.

– Ehkä osa siitä vaikeudesta oli siinä, että en ollut ollenkaan tyytyväinen *Empire Strikes Firstiin* (2004). Halusin tehdä levyn, josta olisin kokonaisuudessaan ylpeä.

Miehen äänestä kuuluu tyytymättömyys edelliseen levyyn. Hän myöntää olevansa siitä samaa mieltä kuin toimittajat ja osa faneistakin; jotain olennaista puuttui. Lopulta lähestyvä deadline sai miehen kirjoittamaan uuden levyn kappaleita toden teolla.

– Minulle kaikkein tuotteliaim vaihe olivat ne kolme viimeistä viikkoa ennen nauhoituksia. Jouduin johonkin ylikiihtyneeseen kirjoittamisen tilaan ja olin hämmäs-

tyttävän tuottelias. En tiedä mitä tapahtui, pääsin vain irti jostain.

Bad Religion ei edes yritä pitää yllä mielikuvaa klassisesta punk-bändistä, joka kävisi "systeemiä" vastaan sen ulkopuolelta. Gurewitz on liikemies, Graffin taas eläintieteestä ja evoluutiobiologiasta väitellyt tohtori ja yliopisto-opettaja. Kaksikolla on kuitenkin sanansa sanottavana maailman nykytilasta.

Sue

valtaisempia monissa piireissä. Se tuntui ihanalta!

Gurewitz kuulostaa erinomaisen tyytyväiseltä yhtyeeseensä. Hän jätti Bad Religionin vuonna 1994 keskittyäkseen levy-yhtiöön, mutta palasi vuoden 2002 levyllä *The Process of Belief*. Pahat kielet ovat osanneet kertoa, että Gurewitzin ja Graffin välit olisivat tulleet pahasti ja jopa korjaamattomasti, mutta nyt Gurewitz vakuuttelee laulun tekijöiden olevan hyviä ystäviä.

– Olen aina tuntenut oloni kotoiseksi tässä bändissä. Minähän sen perustin! On totta, että olen mennyt ja tullut, mutta Greg ja minä olemme aina olleet hyviä ystäviä. Sekuntiaakaan ei ole tuntuut siltä, ettenkö kuuluisi bändiin.

Salaisuus yli 25 vuoden uraan on siinä, että bändi ei ole kaikki kaikessa, vaan kaikille annetaan tilaa kasvaa ja kehittyä myös yksityishenkilöinä. Gurewitz myöntää, että Epitaph on punkkarille se tärkein asia, ja Bad Religion tulee kakkosena. Kiertue-elämä on saanut jäädä sikseen liiketoiminnan hoitamisen myötä.

– Olen soittanut tarpeeksi keikkoja yhden elämän ajalle. En oikeastaan kaipaa sitä. Epitaph on tärkein. Bändi on yksi prioriteeteista, ja olen kiitollinen, että bändi on osa elämäniä ja voin olla sekä päivittäisissä että rokkibändissä. Pitää olla omaakin elämää, jos aikoo olla bändissä yli 25 vuotta. Jos vain aikoo elää yhteiskunnan tuilla ja juoda kaljaa, saa aika onnetoman elämän, bisnesmies-punkkari nauraa ja kertoo, että hänen on pakko palata takaisin töiden ääreen.

teksti: LOTTI HEIKKERI
kuva: EPITAPH